

и надъ нея рѣченъ пѣсъкъ. Пътътъ инакъ е доста добъръ; пѣтува се хубаво; дори има минути като че се возишъ по желѣзница. Срѣщаме дълги редици волски и биволски кола, *spediteurs* и селски кола. *Nivellement*, чести долове и долчини. Села (вж. за терена у Каница). Смрачава се, малко сж изгледитѣ. Птици: *alauda cristata*, врани, свраки.

На 3:15 ч. бѣхме въ басейна на Душилница. Вали. Файтонътъ е затворенъ. Село — българка съ дете, дълги коси, коцакътъ пълненъ съ монети, боса, кжсичкъкъ сукманъ. Преставатъ наблюденията — колата е затворена, дъждъ, здрачъ. Минаваме Цибрица, многобройни малки поточета. Дървени мостове. Качи се на капрата единъ българинъ отъ Дупница, ханджия отъ София, говорѣше съ файтонджията нѣмски. Еврейчето файтонджия (момче) тананикаше еврейски мелодии и шибаше четиритѣ коня. Селски поздравя. Тъмно. Спахъ малко. Нищо се не вижда, само шосето и двата странични коня. Пѣтувахме въ бластисто море. Къмъ 5 часа е вече тъмно.

На 4:35 ч. минахме край пощенската станция (първата) въ Церовене. Дама въ синьо чакаше на станцията, изглеждаше българка. На 4:52 ч. прегазихме една малка рѣкичка. Тъмнината расте. Като сънъ въ налегналата ме дрѣмка, плъзгането на колелата по рѣчния пѣсъкъ, съ който е покрито шосето — като шейна.

На 7 ч. стигнахме въ Кулловица. Село; петролна лампа на дървенъ стълбъ (култура!), свѣти по прозорцитѣ. Еврейчето казва, че не можемъ да продължаваме, тъмно е, нищо се не вижда. Силенъ дъждъ, излива се като изъ ведро, само локви и блатата. Спираме предъ дървения ханъ на площада, предъ който е пълно съ коли. Българинъ ханджия, селска бѣла носия и черенъ калпакъ, селски добрякъ, популярното „ти“, кжсъ разговоръ. Отворенъ прустъ, на дъното откритъ кухненски огънь, въ лѣво „*Extrazimmer*“; долу коне, надѣсно стая. Заведе ме въ особна стая: дървенъ низкъ одъръ и върху него 4 сламеника единъ до другъ съ бѣли (?) възглавници, надъ него прозорецъ, залепенъ съ стъкло и хартия; люлѣеща се масичка съ червена кърпичка отгоре, глиненъ български свѣщникъ и полусчупено мръсно огледало. Въ другата особна стая руски офицеръ съ жена си, пѣтуваше за Ломъ, видѣхъ го едва на зараньта. Въ селямлъка. Фурна на дъното, отъ дветѣ ѝ страни одъри, по срѣдата на стаята желѣзна печка, по-нататкъ криви пейки и маси. Ханджията стои при фурната, старъ попъ на одъра на рогозка съ очила чете на гласъ (срича) „Цѣлокупна България“ и „Софиянецъ“, запѣва се при чуждитѣ думи (нападки върху правителството); при печката стои и се грѣе софийскиятъ ханджия, моятъ съпътникъ (неканенъ) и другъ единъ търговецъ на мраморъ (шпаньолъ), говорятъ помежду си руски; по-нататкъ по пейкитѣ турци и българи, които полека-лека съ своето шумолене въ своята